

Sanni Salmela

KUVIA, JOITA EN HALUAISI MUIDEN NÄKEVÄN

Satakunnan ammattikorkeakoulu, kuvataide

2019

KUVIA, JOITA EN HALUAISI MUIDEN NÄKEVÄN

Salmela, Sanni
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Alempi korkeakoulututkinto, kuvataide
tammikuu 2019
Sivumäärä: 31

Asiasanat: omakuvat, minäkuva, vesivärimaalaus, oppimispäiväkirjat

---

Tässä opinnäytetyössä kerron omasta lopputyöprosessistani, siihen liittyvistä pohdinnoista ja tunnetiloista, sekä teknillisistä haasteista ja onnistumisista.

Alussa kerron kahden kuvataiteilijan omakuvateoksista, jotka vetoavat minuun sekä liittyvät aiheiltaan omiin teoksiini. Seuraavana alkaa oppimispäiväkirjani, jossa kerron alusta loppuun teokseni luomisen haasteista ja eri vaiheista.

PICTURES I DON'T WANT ANYONE TO SEE

Salmela, Sanni

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

January 2019

Number of pages: 31

Keywords: self-portrait, self-image, watercolour painting, learning diary

---

In this thesis I discuss the process of creating my final project, all the thoughts and feelings surrounding it, as well as the technical challenges and successes related to the piece.

In the beginning I write about two artists' self-portraits which I am drawn to, and which I find related to my final project. After that follows my learning diary, in which I write about the piece's progress from start to finish, and the creative challenges in the different stages of the project.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	KAHDEN TAITEILIJAN OMAKUVIA.....	6
2.1	Jenny Saville	6
2.2	Stiina Saaristo	10
2.3	Yhteys	14
3	TYÖPÄIVÄKIRJA	15
3.1	20.10.2018.....	15
3.2	6.12.2018.....	16
3.3	15.12.2018.....	17
3.4	3.1.2019.....	18
3.5	5.1.2019.....	19
3.6	15.1.2019.....	21
3.7	26.1.2019.....	22
3.8	31.1.2019.....	24
3.9	26.2.2019.....	25
3.10	15.4.2019.....	26
4	KÄYTÄNNÖN VINKKEJÄ AKVARELLIMAALAAMISEEN	26
5	AJATUKSIA PROSESSISTA	29
5.1	Lopulliset teokset	29
5.2	Loppusanat	30
	LÄHTEET	32

1 JOHDANTO

Opinnäytetyössäni aion tutkia oman henkilökohtaisen kokemukseni kautta itsensä esille tuomisen ja piilossa pysymisen halun ristiriitaa, omaa kehonkuvaani ja itsetuntoani, sekä kauneuden ja ulkonäön merkitystä minulle itselleni ja muille länsimaalaisessa yhteiskunnassa. Tässä tekstissä on kaksi osaa; toinen on työpäiväkirjani, ja toinen on kirjoitelma kahdesta eri naistaiteilijasta, jotka ovat tunnettuja omakuvistaan ja joiden teosten tematiikka on mielestäni samankaltainen omien teosteni kanssa. Työpäiväkirjassa kerron kohtaamistani teknisistä vaikeuksista tehdessäni teossarjaa, sekä pohdiskelen tunnetilojani ja mietteitäni matkan varrelta.

Teokseni on neljän akvarellimaalauksen kokonaisuus. Maalaukset ovat omakuvia, jotka ovat maalattu minusta otettujen kuvien pohjalta. Kuvat on ottanut poikaystäväni kuunnellen minun ohjeistustani. Kuvien tarkoitus oli alun perin olla esteettisiä ja kauniita. Niiden inspiraationa ovat taidevalokuvat, joissa kaunis nainen poseeraa usein alastomana tai vähäpukeisena luonnon keskellä. Lopputulos on kuitenkin jotain muuta; kiusallista ja epävarmaa. Ne ovat kuvia, joita en haluaisi muille ihmisille näyttää. Silti maalasin kuvista teossarjan, tuoden ne esille muiden nähtäväksi ja arvosteltaviksi. Halusin tutkia omia tunteitani prosessin ajan, ja toivon oman suhtautumiseni kehooni ja omaan ulkonäkööni muuttuvan tässä ajassa. Haluan kyseenalaistaa omat arvoni ja näkemykseni kauneudesta.

2 KAHDEN TAITEILIJAN OMAKUVIA

Tässä luvussa kirjoitan kahdesta naistaiteilijasta, jotka ovat mielestäni mielenkiintoisia ja joiden teosten aiheet jollain tavoin ovat kosketuksissa oman lopputyöni aiheen kanssa. Taiteilijoiden teokset eivät välttämättä ole suoranaisia omakuvia, mutta mielestäni tarpeeksi lähellä niitä, ollakseen oman aiheeseeni relevantteja. Siksi haluan tietää heistä lisää ja oppia heiltä.

2.1 Jenny Saville

Jenny Saville (s. 7.5.1970, Iso-Britannia) on tunnettu suurista, alastomia naisia esittävästä maalauksistaan. Savillen töille on ominaista niiden vahva fyysisyys, joka saa katsojan tuntemaan, kuin maalauksen kohde olisi oikeasti läsnä.

Hän suoritti toisen asteen koulutuksensa Lilley and Stone koulussa (Nykyisin The Grove School Specialist Science Collage) Newarkissa, Nottighamshiressä. Myöhemmin hän kävi Glasgow School of Artin, (1988-1992) josta sai lopullisen tutkintonsa. Sen jälkeen hän sai opiskeluapurahan Yhdysvaltoihin Cincinnatin yliopistoon. Siellä hän näki paljon ylipainoisia naisia vähissä vaatteissa. Se inspiroi Savillea, koska heillä oli juuri sellainen läsnäolo ja ulkonäkö, joka kiehtoi häntä.

1990-luvulla Saville maalasi teossarjan omakuvia, joissa hän katsoo katsojaa alaspäin, monesti liioitellun groteskisti maalatun vartalonsa yläpuolelta. Teoksen ”Branded” (1992, öljy ja sekatekniikka kankaalle, 209,5 x 179 cm) tunnelma on uhmakas, jopa

hyökkäävä. Katsoja on pakotettu katsomaan Savillea ylöspäin, Savillen kohotessa katsojan silmien eteen valtavana ja voimakkaana. Klassinen valta-asettelu vahvistaa tunnetta siitä, että teos arvostelee katsojaa, eikä katsoja teosta. Savillen vartaloon on kirjoitettu sanoja kuten 'hento' ja 'siro', jotka saavat katsojan ajattelemaan yleisiä kauneusihanteita naisista: naisten kuuluu olla pienikokoisia ja heikkoja miehiin verrattuna. Heitä kuuluu suojella ja ohjailta, jotta he eivät satuttaisi itseään. Savillen ilme ja ulkomuoto on kaukana siitä, mikä mieheissä stereotyyppisesti herättäisi suojelunhalua – ja Saville on ylpeä siitä.

”Branded”, Jenny Saville, 1992, öljy ja sekatekniikka kankaalle, 209,5 x 179 cm

Frances Borzello kuvailee teosta ”Branded” kirjassaan *Seeing Ourselves – Womens Self Portraits*: ”Saville on tuottanut tavan lähestyä naisalastonkuvaa, joka ravistelee

katsojan oletuksia ja ennakkoluuloja niin elämässä kuin taiteessakin. Savillen tuijotus ja elämäkin suurempi maalausten koko tekee mahdottomaksi kliseisen reaktion. Hän kieltää meitä olemasta kuvottuneita taikka säälimästä häntä. Saako hän olla ylpeä eroavaisuudestaan median ihanteesta? Pitäisikö meidän ihaila hänen välinpitämättömyyttään tavanomaisista kauneusihanteista?” (Borzello, 1998 ja 2016, 205) Borzellon kuvailu teoksesta on mielestäni hyvin osuva.

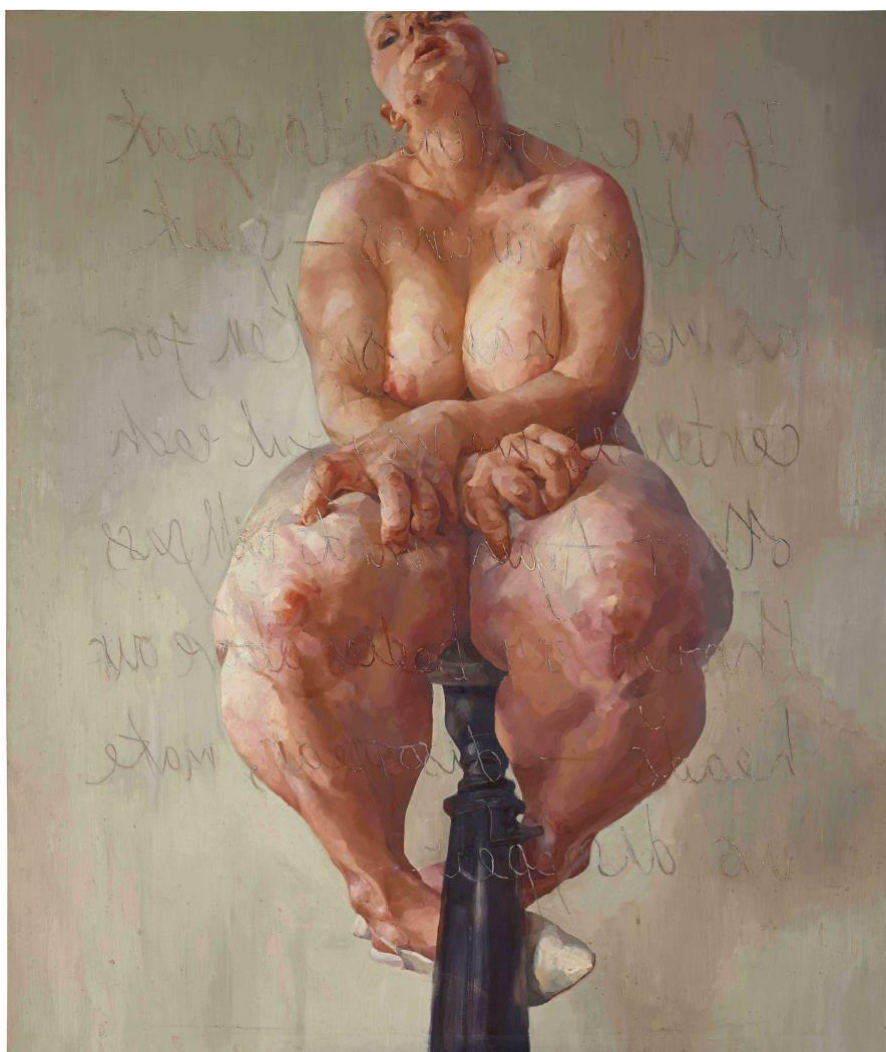

”Plan”, Jenny Saville, 1993, öljy kankaalle, 274 x 213 cm

Teoksessa ”Plan” (1993, öljy kankaalle, 274 x 213 cm) on hyvin samankaltainen valta-asetelma Savillen ja katsojan välillä. Taas Saville tuijottaa katsojaa ylhäältä alaspäin. Kuvassa hän painaa rintojaan oikealla käsivarrellaan vartalonsa, niin että rinnat

puristuvat litteiksi hänen kätensä alla. Savillen suu on hieman raollaan, paljastaen hänen hampaansa. Ilme on tyyni mutta päättäväinen, tutkiva ja tuomitseva. Tunnistan ilmeen samaksi, joka itselläni on tutkiessa omaa vartaloani. Koska katse on langetettu katsojaan eikä Savilleen itseensä, saa katsoja tuntea tuon kaiken omissa nahoissaan. Savillen vartaloon on piirretty viivoja, jotka muodostavat samankaltaisia ympyröitä, mitä voisi nähdä kartoissa kuvaamassa maaston korkeuseroja. Niinpä Savillen vartalosta tulee mieleen valtava kartta kumpuineen ja laaksoineen.

”Propped”, Jenny Saville, 1992, öljy kankaalle, 213,4 x 182,9 cm

Teoksessa ”Propped” (1992, öljy kankaalle, 213,4 x 182,9 cm) Saville istuu mustan, fallisen tolpan päällä. Saville katsoo alas katsojaan leuka ylös nostettuna, käsivarret tiukasti vartalossa kiinni, kynnet uppoutuen reisiinsä. Saville on raaputtanut tekstin

peilikirjoituksella koko taulun poikki. Teksti on parafraasi belgialaissyntyisen feministikirjailija Luce Irigarayn kirjoituksesta, joka kääntyy suomeksi suurin piirtein näin: ”Jos jatkamme puhumista samalla tavalla, kuten miehet ovat jo puhuneet vuosisatoja, petämme toisemme. Taas uudelleen sanat käyvät läpi kehomme, ylittävät päämme – ne katoavat, ja kadottavat meidät.” Koska teksti on peilikuvana kirjoitettu, voi sen tulkita olevan enemmän maalauksessa olevalle henkilölle tarkoitettu viesti, kuin sitä katsoville. (Cohen, 2018) Itse tulkitseen tekstin olevan viesti nimenomaan naisille, jotka tarkkailevat kehojaan peilistä – älkää antako valtaa niille, joilla se on ollut jo vuosisatoja. Kuvailkaa itseänne omilla sanoillanne, ajatelkaa omia ajatuksianne.

2.2 Stiina Saaristo

Stiina Saaristo, (s. 1976, Kisko) on suomalainen naistaiteilija, joka on tullut tunnetuksi hänen suurikokoisista piirroksistaan, joissa usein esiintyy taiteilijaan itseensä pohjautuva liioitellun karskisti kuvattu naishahmo. Saaristo valmistui kuvataiteen maisteriksi Kuvataideakatemiasta vuonna 2005. Päätin kirjoittaa Saariston teoksista, koska hänen teostensa omakuvallisuus ja Saariston tapa piirtää naishahmo on mielestäni mielenkiintoinen.

Kuten useat Saariston teoksista, *The Last Man Standing*, ei ole omakuva, mutta piirretty käyttäen omaa kehoa mallina. Valtavassa piirroksessa keskiössä on naishahmo, joka tuntuu hallitsevan koko kuvan pinta-alaa. Hahmo on juro ja voimakkaan oloinen, anteeksipyytelemätön.

The Last Man Standing, 2007-2008, Lyijykynä paperille, 247 x 450 cm

”Konteksteja Saariston naishahmolle on löytynyt mytologiasta. Eräs hänen tunnetuimmista teoksistaan on Kalevala-teemaan tilattu The Last Man Standing (2007-2008), joka kuvaa Pohjolaa hallitsevaa ja ongelmia luovaa emäntää, Pohjan akkaa. Ilkeäksi, harvahampaiseksi ja vankkanenäiseksi kuvailtu Louhi on kuin ilmetty Saariston naishahmo. Vallitseva naisvoiman ja naisvallan kuvasto on armoton ja vaikeasti horjutettava.” (Hirvi-Ijäs, 2014, 142)

Vaikkei Saariston teokset olekaan suoranaisesti omakuvia, on niissä silti mielestäni elementtejä, jotka tekevät niistä omakuvamaisia, taiteilijan itsensä tarkoituseristä huolimatta. Itsensä mallina käyttämisen elementti on ilmeinen, mutta teoksissa on myös jotain, minkä itse tulkitseen kertovan Saariston omasta kokemuksesta naiseudesta.

Feministisestä näkökulmasta Saariston työt kiinnostavat, koska niissä esiintyvät naiset ovat kaukana patriarkaalisen yhteiskuntamme ihannenuaisesta; pienikokoisesta, suojeltavasta ja siveästä. Naisista huokuva raaka voima on säväyttävää.

Vaikka teoksen The Last Man Standing naishenkilö on vahva, kuin Disney-prinsessa, hän on pukeutuneena pitsihörhelöihin ja metsän eläimet ovat kerääntyneet hänen ympärilleen. Hänellä on linna ja puoli valtakuntaa sekä uskollinen talonpoikaikansansa. The Last Man Standing on kuva naisesta, jolla on valtaa ja

aggressiota. Hänen ilmeensä kovuus toistuu taustalla olevissa ketussa ja ilveksessä, jotka niin ikään tuijottavat katsojaan, valppaina, valmiina taistoon.

Saariston naiset herättävät ajatuksia omasta naiseudestani, tai lähinnä siitä miten esitän (present) naiseuttani. Pystyn samaistumaan heihin. Olen yli 180cm pitkä, harteikas nainen. Uskallan sanoa mielipiteeni ääneen. Stereotyyppisesti feminiinisiä piirteitä, kuten herkkyyttä tai ujoutta, ei välttämättä odoteta minunlaiseltani naiselta. Minun ei ajatella haluavan tuntea itseäni suojelluksi, kauniiksi prinsessaksi. Silti nuo feminiinisyyden kuvat ovat syöpyneet myös minun ajatuksiini.

Lapsena ajattelin inhoavani vaaleanpunaista väriä, en halunnut olla kuin stereotyyppinen tyttö. Itseasiassa välttelin asioita, jotka olin huomannut ajateltavan olevan ns. ”tyttöjen juttuja”. En kokenut kuuluvani joukkoon. Vasta myöhemmin tajusin kaiken sen olleen huomaamattani omaksuttua naisvihaa. Olen huomannut monien muiden naisten kokeneen saman. Myöhemmin olemme alkaneet jopa kaivata pinkkiä ja röyhelöitä – ei sen takia että niistä pitäisi pitää, vaan yksinkertaisesti niiden estetiikan vuoksi. Onko ikinä liian myöhäistä olla oman elämänsä vahva, impulsiivinen, kaunis prinsessa?

”Jätetty”, Stiina Saaristo, 2011, sekatekniikka paperille

Saariston teoksessa ”Jätetty” naishahmo istuu epäyhdikkäästi lyyssä, nojaten käteensä. Naisen päässä on pupunkorvapanta ja hän on pukeutunut kirkkaan vihreään prinsessamekkoon. Hänen kasvoiltaan näkyy peittelemätön pettymys. Naisen jalkojen juurella on paperitolloja, tupakka-aski, sytytin ja käsilaukku. Taustalla komeilee elegantti seinävaate, jossa on kaksi peuraa metsässä. Naisen käteen on puristunut vielä yksi paperitollo.

Teoksen viesti on selvä: tässä istuu jätetty ja petetty nainen. Siltikään teoksen nainen ei herätä katsojassa sääliä – nainen on käynyt tämän läpi aiemminkin, hän kyllä selviää. Silti jään pohtimaan, mitä nainen on noihin rypistettyihin papereihin mahdollisesti kirjoittanut. Mitä hän ehkä haluaisi kertoa tuolle ihmiselle, jolle on ne kirjoittanut? Jotain, mitä hänen on kuitenkin vaikea ilmaista.

2.3 Yhteys

Vaikka Savillen ja Saariston teokset ovat tyyllillisesti hyvin erilaisia, yhteistä heille on heidän tapansa ottaa kontrolli tavasta millä heidän, tai heidän maalaamiensa naisten, kehoja tulee tarkkailla. He antavat naiselle vallan maalaamalla tai piirtämällä tämän suurikokoiseksi, teoksen keskiössä olevaksi hahmoksi. Heidän naisensa eivät ole pelkkiä esteettisiä koristeita, he ottavat tilansa ja ovat aktiivisia, haastaen katsojaa.

Savillen ja Saariston teokset muistuttavat minua siitä, että taiteilijan ei tule pelätä tilan haltuun ottamista, suurikokoisuutta, tai huomion herättämistä – siihen pitäisi pyrkiä. Olivatpa itse taiteilijat mitä mieltä tahansa, itse näen heidän teoksensa feministisenä voimanosoituksena. Toivon omien maalausteni joskus yltävän samalle tasolle, haluan että niillä on valtaa katsojiinsa ja ne pakottaisivat heidät ajattelemaan, millä tavoin he näkevät naisvartalon taiteessa sekä arkielämässä.

3 TYÖPÄIVÄKIRJA

3.1 20.10.2018

Kun aloin miettimään, mitä haluaisin tehdä opinnäytetyökseni, ehdottomasti tekniikkana mielessäni oli maalaus. Olen koulun aikana käynyt laajasti eri kursseilla grafiikasta kuvanveistoon, mutta silti se itselleni sydäntä lähin tekniikka on maalaaminen. Tuntuu, että olen tehnyt sitä kuitenkin liian vähän. Vaikka nautinkin siitä, että koulussamme saa käydä kaikkia kursseja vapaasti, tuo vapaus saattaa hidastaa minunlaiseni ihmisten oppimista. Olen kiinnostunut vähän kaikesta, mutta minulla ei ole tarpeeksi itsekuria pitäytyäkseni yhdessä asiassa kehittyäkseni siinä. Valitsen silti maalauksen miettimättä sen enempää, koska tunnen olevani siinä lähimpänä ammattitasoa, vaikka kovin vajaa tietämykseni onkin.

Maalaustekniikka oli haussa paljon kauemmin, yhtä kauan kuin itse aihe. Se on toisaalta hyvä asia, koska haluan aiheen ja tekniikan keskustelevan keskenään, ja parempi on mielestäni löytää mielenkiintoinen aihe, kuin tekniikka. Ajattelen, että tekniikka on väline tukea sanomaa ja aihetta, ei toisinpäin. Tosin ei siinä vastakohdassakaan mitään vikaa ole – itse en vain ole niin kiinnostunut mistään tekniikasta, että pystyisin vain sen pohjalta ammentamaan inspiraatiota.

Kun mietin mitä sitten haluaisin maalata, oli yksi asia ainakin selkeää. Ihminen on minulle se suurin mielenkiinnon kohde taiteessa, on nyt ja on ollut alusta alkaen. Tiedän, että “ihminen” on hyvin laaja käsite, ja varmaankin kaikki taide loppupeleissä käsittelee ihmistä, joten tarkennan; haluan maalata jotain, jossa on ihminen tai ihmisiä. Maalaamalla ihmisiä on mielestäni kaikista helpoin viestiä tarinoita ja tunnetiloja, koska katsojalla on välittömästi henkilökohtaisempi yhteys teokseen - siihen on helpompi samaistua.

Koska tiesin, että haluan maalata ihmisiä, ongelmana oli ketä maalaisin. Mallien käyttäminen on ongelmallista, jos haluan viestiä jotain todella henkilökohtaista. Siksi päädyin omakuviin. Omakuvissa on mielestäni enemmän ulottuvuuksia, kuin vain maalauksissa satunnaisista ihmisistä. Varsinkin, jos jonkun ihmisen mallina olemiselle

ei ole mitään muuta varsinaista syytä kuin se, että malli tarvittiin. Omakuvissa mennään henkilökohtaisuuksiin, parhaimmillaan niiden avulla voi urkkia taiteilijan syvimpiin tuntemuksiin omasta itsestään, kehostaan, ulkonäöstään, persoonastaan. Jokainen näkee itsensä eri tavalla kuin muut. Kutenkin jokainen uskoo tuntevansa itsensä paljon paremmin kuin kukaan, vaikka emme ikinä ole tavanneet itseämme tai nähneet itseämme täysin objektiivisessä valossa. Minusta tämä ristiriita on mielenkiintoinen. Minulla on paljon itsetunto-ongelmia, joita en tietenkään halua muiden näkevän tai tietävän. Kehossani on alueita, joita haluaisin muuttaa, tai en haluaisi kenenkään katsovan. Pystynkö maalaamalla tuomaan itsestäni sellaisia piirteitä kankaalle, joita vain minä näen? Vai näkevätkö ihmiset kankaalla vain sen saman Sannin, jonka jo tuntevat? Entä ihmiset, jotka eivät tiedä minusta mitään? Jos maalaan itsestäni kaksimetrisen alastonkuvan, onko se joidenkin mielestä pelkkää itserakkautta tai ekshibitionismia, vaikka itse en pitäisi yhtään siitä, mitä teokseen olen maalannut?

Teemakseni näistä pohdinnoista lopulta valikoitui “Kuvia, joita en haluaisi muiden näkevän”. Eli omakuvia, jotka ovat esimerkiksi epäonnistuneet tai joku muu on ottanut, joista en pidä ja joita en halua kenenkään näkevän. Aion maalata ne akvarelleilla kankaalle, ja teoksista on tarkoitus tulla suurehkoja. En ole vielä aloittanut maalaamista, mutta minulla on jo olemassa ainakin yksi kuva, jonka pohjalta aion teokseni maalata. Maalaaminen toimii myös ikään kuin filterinä kuvan ja katsojan välillä, ja se antaa minulle mielenrauhaa. Aion maalata hyvinkin viitteellisesti, enkä aio keskittyä yksityiskohtiin liikaa.

3.2 6.12.2018

Pohdimme lopputyöohjaajani Paula Ollikaisen kanssa ensimmäisessä tapaamisessamme noin kuukausi sitten, tekisinkö akvarellini kankaalle (päälystämätön cottoduck) vaiko akvarellipaperille. En ole ikinä maalannut akvarelleilla kankaalle, ja minua jäi kiinnostamaan tuo idea. Molemmista tekniikoissa olisi hyvät ja huonot puolensa, joten minun oli päästävä testaamaan molempia ennen kuin voisin päätyä ratkaisuun.

Maalasin 350 grammaiselle akvarellipaperille omakuvan. Olin todella tyytyväinen lopputulokseen, sillä se oli sitä tyyliä mitä ajattelinkin haluavani kokeilla – märkää märälle ensin, sitten kerroksittaista maalaamista päälle ja lopuksi teräviä yksityiskohtia sinne tänne. Lopputuloksesta tuli hengittävä ja valokohdat tekivät kuvasta kolmiulotteisemman.

Sitten kokeilin maalata omakuvan myös cottoduckille. Alussa tekeminen tuntui sujuvan. Kastelin kankaanpalan läpimäräksi ja aloin maalaamaan siihen varjokohtia. Pian kuitenkin tajusin, että kankaan kuivuminen kestäisi paljon kauemmin kuin paperin, joten maalaaminen olisi pakostakin hyvin hidasta. Toinen ongelma cottoduckin käytössä oli, että väri levisi paljon enemmän ja hallitsemattomammin, kuin paperilla. Kun annoin maalauksen kuivua ja yritin maalata toisen kerroksen, aiemmin maalaamani jäljet pyyhkiytyivät helposti pois. Pigmentti ei siis jäänyt cottoduckiin kiinni samalla tavalla kuin akvarellipaperiin, ja eri väripigmentit reagoivat kankaalla eri tavoin. Maalaaminen oli siis paljon hankalampaa kuin paperille. Myös värin leviävyys teki maalaamisesta vaikeampaa, sillä teoksen hengittävyys ja kolmiulotteisuus riippuu hyvin paljon siitä, onko siihen onnistuttu jättämään ”paperivalkoista”, eli onko teoksessa kohtia jossa maalia ei ole ollenkaan. Koska maalin leviämistä oli lähes mahdotonta estää kankaalla, ei myöskään valokohtia jäisi sinne missä niitä pitäisi olla. Myöskin kankaan väri on tummempi ja keltaisempi kuin paperin, jonka takia valokohdat eivät myöskään voisi olla yhtä vaaleita kuin paperilla.

Kokeiltuani maalaamista kankaalle, päädyin lopputulokseen, että maalaan lopputyöni akvarellipaperille, mieluiten 600 grammaiselle. Haluan 600g akvarellipaperin, koska niin raskasta paperia ei tarvitse pingottaa. Vesi ei saa sitä samalla tavalla epätasaiseksi, kuin esimerkiksi 200g paperin.

3.3 15.12.2018

Olen aloittanut maalaamaan harjoituskappaletta ensimmäisestä teoksestani. Ostin sitä varten arkin 300g akvarellipaperia. Itse teoksesta tulee ainakin neljän tai kuuden arkin kokoinen, mutta en ole vielä päätenyt ratkaisuun. Olen myös lukenut Marjukka

Paunilan Akvarellimaalaus -kirjaa, jossa on paljon hyviä ohjeita akvarellimaalauksesta. Opin esimerkiksi, miten akvarellipaperi kastellaan ennen maalaamisen aloittamista oikeaoppisesti niin, ettei sitä lainkaan tarvitse kiinnittää alustaansa. (Paperi tulee sumuttaa vedellä molemmin puolin tasaisen märäksi. Paperin upottaminen veteen saattaa vahingoittaa sen liimapintaa.) Aiemmin olen käyttänyt mm. maalarinteippiä, mutta se voi vahingoittaa paperia. (Paunila, 2005, 105,108)

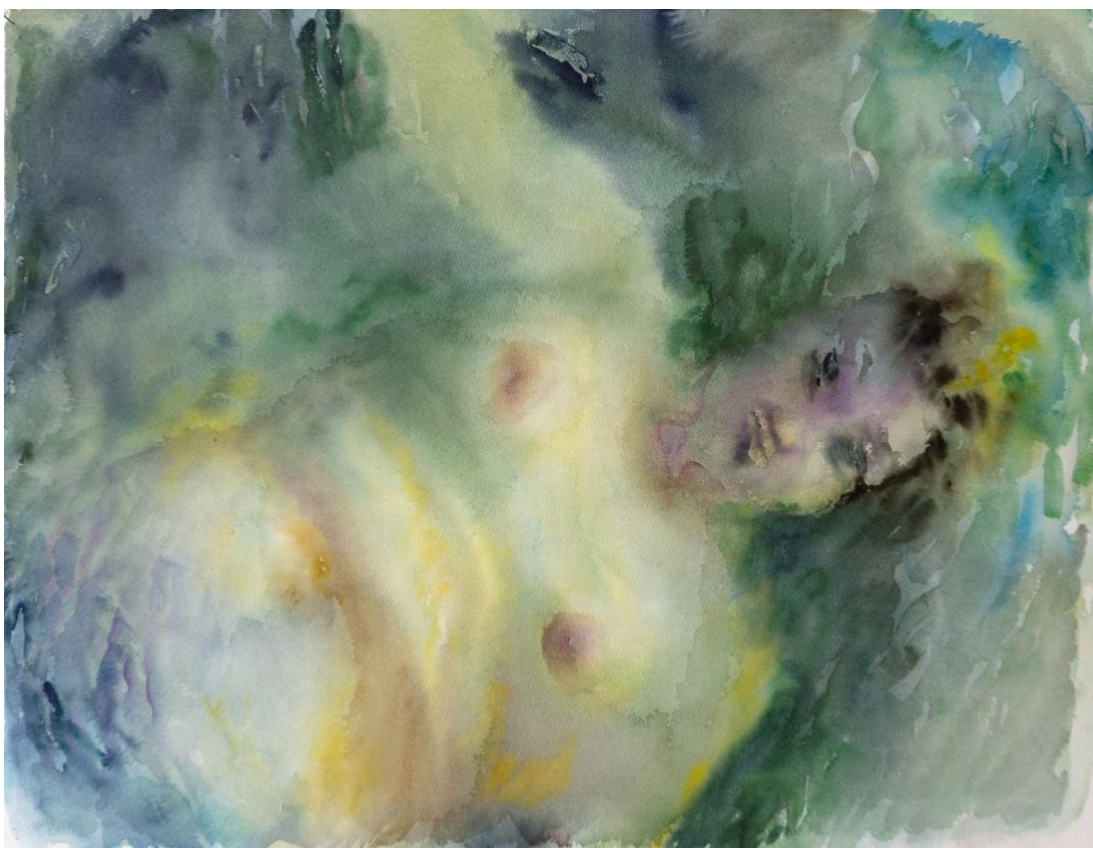
Tämä tieto helpottaa työskentelyäni, koska tulen maalaamaan yhden teoksen erillisille arkeille. Opin myös uusia asioita akvarellimaalaamisen tekniikasta. Kaikenlaista paperin hinkkaamista tulisi välttää, sillä se haalistaa maalausjälkeä. Paperin liimaus kärsii hinkkauksesta ja värin liiallisesta liikuttelusta ja sekoittelusta paperilla. (Paunila, 2005, 110)

3.4 3.1.2019

Olen jatkanut harjoitusmaalaukseni työstämistä. Uudenlaisen maalaustavan oppiminen on vienyt aikaa, joten on hyvä, että maalasin aluksi harjoitelman oikeasta teoksestani. Se on saanut minut myös ajattelemaan koko teoskokonaisuutta syvällisemmin, ja olenkin jo miettinyt nimiä teoskokonaisuudelle. Mielessäni on pyörinyt Defrom Me, Define Me, tai Distort Me, Define Me tai Deform, Define tai Distort, Define. Nämä sanat kuvastavat mielestäni hyvin ajatusta teosten takana. Oma tapani katsoa itseäni ja maalata itseäni vie katsojaa pois totuudesta, lähemmäs omaa mielikuvaani, kutsuen heidät tuomitsemaan tai määrittämään minut heille muodostuvien mielikuvien pohjalta.

3.5 5.1.2019

Sain harjoitusmaalauksen valmiiksi, ja olen aika tyytyväinen. Maalatessa välillä minusta tuntui, ettei siitä tule mitään. Nyt kun katson sitä kauempaa, on kokonaisuus itseasiassa aika hyvä. Maalaus näyttää kaukaa katsottuna paremmalta, mihin pyrinkin tässä tekniikassa, sillä lopullisesta maalauksesta tulee vielä suurempi. Maalatessa ja katsellessa teosta mielessäni on pyörinyt juuri niitä ahdistuksen aiheita, joita arvelinkin ennen maalaamisen aloittamista. Oman kehoni katselu on hankalaa. Ajatus työn esittelystä muille ihmisille on jännittävä, mutta ei täysin mahdoton.

Luonnos 1, 2019, 56 x 76 cm, akvarelli paperille

Uskon, että tämä lopputyöprosessi on hyväksi minulle. Astun oman mukavuusalueeni ulkopuolelle, tuoden itseni esiin muiden silmien eteen kaikkien virheideni kanssa, sellaisena kuin itseni näen. Odotan muiden ihmisten mielipiteitä ja reaktioita, osaavatko he samaistua teoksiin? Välittävätkö teokseni itsenäisesti sitä tunnetta ja sanomaa, mitä yritän viestiä? Haluan päästä nopeasti eteenpäin projektissani, maalaamaan oikeat teokseni, ottamaan lisää kuvia.

Alastomuus ei ole tabu taiteessa, mutta kulttuurimme on kietoutunut kauneuden ympärille. Minusta sanonta ”Everyone is beautiful” kuvastaa hyvin sitä ristiriitaa, missä monet, erityisesti naiset, elävät. Everyone is beautiful- ajatusmalli haluaa päästä eroon yhteiskuntamme kauneusvaatimuksista samalla niitä tahtomattaan vahvistaen. Ajatuksessa piilee sanoma, että vaikka ei olisikaan täydellinen, on kaikissa silti edes joku pieni asia, joka on jonkun mielestä kaunis. Se, että joku voisi olla vain ruma, ei ole hyväksyttyä. Ihmisarvomme on niin kietoutunut siihen, miltä näytämme muiden mielestä ja hyväksyvätkö muut ulkonäkömme. Rumankin on pakko olla kaunista.

Kun ihminen tuo omat epävarmuutensa esille, se tehdään usein huumorin varjolla. Silloin yritetään olla hauskoja tai samaistuttavia. Se voidaan tehdä asenteella, josta katsojalle tai kuulijalle tulee sellainen vaikutelma, että tekijä ei välitä siitä, miltä muiden silmissä näyttää, koska tämä osa kulttuuristamme ei merkitse tekijälle mitään. Hän on päässyt sen yläpuolelle, ja pystyy siten kriittisesti kommentoimaan yhteiskuntamme epäkohtia.

Minä teen tämän ihan vakavissani. Maalaan kuvista, joiden oli tarkoitus näyttää esteettisiltä, ei kummallisilta tai kiusallisilta, mutta epäonnistuvat siinä. Nämä teokset kumpuavat kaipuusta tulla nähdyksi ja hyväksytyksi. Minä en ole onnistunut irtautumaan aivoihini syvälle juurtuneista ajatuksista, mikä on kaunista ja hyväksyttyä yhteiskunnassamme. Kuinka kaunis pitää muiden silmissä olla, että säilyttää vielä oman ihmisarvonsa?

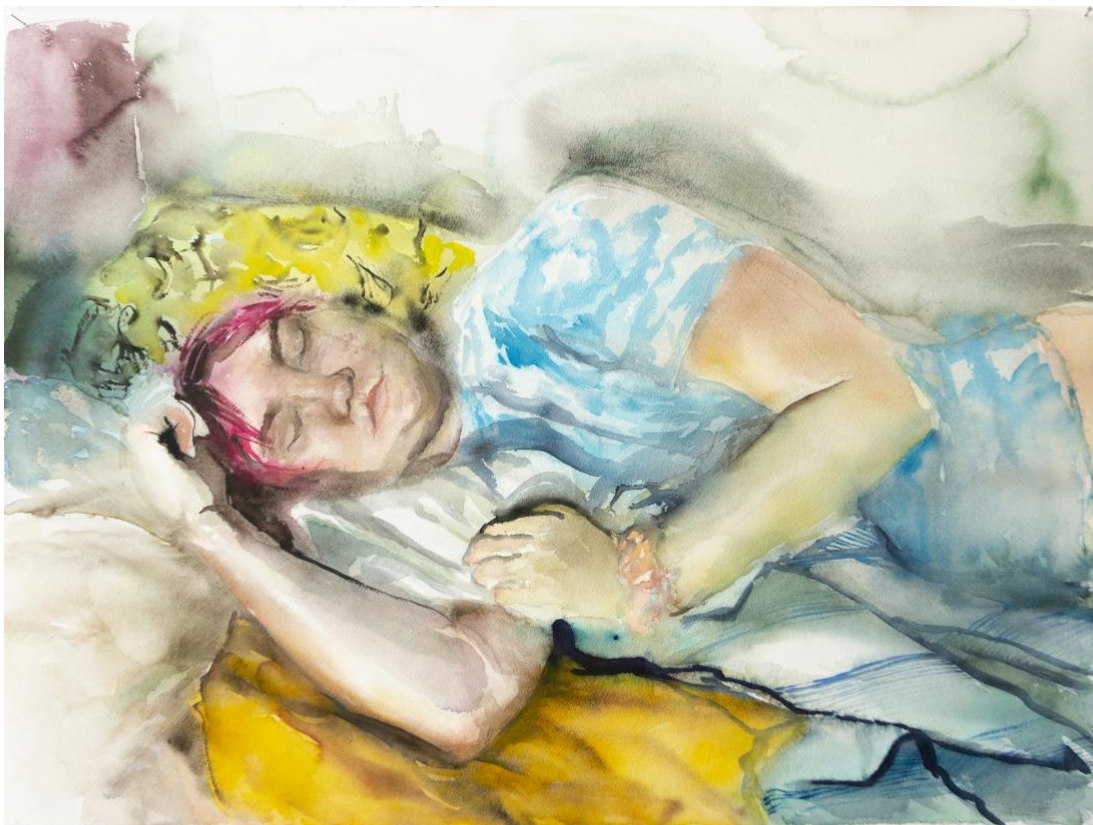
Minä en halua tuomita muita ihmisiä ulkonäön perusteella, mutta teen sitä silti. Muiden tuomitseminen tekee mahdottomaksi sen, että pystyisin hyväksymään itsenikään täysin. Miten päästä eroon ajatusmalleista, jotka ovat juurtuneet niin syvälle, että ne ovat jopa osa omaa persoonallisuutta? Toivon, että maalattuani suurikokoiset omakuvani joita en haluaisi muiden näkevän, ja asettanut ne esille, olisi oma ajatusprosessinikin jonkun verran muuttunut.

3.6 15.1.2019

Tänään sain valmiiksi toisen luonnoksen. Se on myös yhden akvarelliarkin kokoinen. Olen aika tyytyväinen lopputulokseen, vaikka mielestäni luonnos oli hienoimmillaan maalausprosessin keskivaiheilla. Siinä vaiheessa työssä oli vielä hyvänäköiset kontrastit, kun taas jotkut värit sammuivat maalattuani yhtä kohtaa liikaa. Mutta tätähän varten teenkin luonnokset – jotta pystyisin oikeata teosta maalatessa välttämään esimerkiksi ylityöstämistä. Ensimmäisen luonnoksen kohdalla en piirtänyt ääri viivoja lainkaan, vaan aloin suoraan maalaamaan paperille. Nyt kuitenkin piirsin maalauksen alle lyijykynällä viivat. Mielestäni se sopi tähän teokseen ja tietysti se myös helpotti maalaamisen aloittamista ja mittasuhteiden hahmottamista. Olen tilannut 20 arkkia 640 grammaista Fabrianon akvarelliarkkia. Niiden pitäisi saapua tällä viikolla. Sitten pääsen maalaamaan lopullisia teoksia.

Huomenna aion ottaa kolmannen maalattavan kuvani, ja ehkä maalata siitäkin luonnoksen. Ensimmäisessä kuvassa olen veden alla, kuvattuna pinnan yläpuolelta. Kuva on aika abstrakti jo itsessään. Veden pinnan liike on vääristänyt kehoni ja kasvoni lähes tunnistamattomiksi. Toisessa kuvassa olen nukkumassa sängylläni. Olen kyljelläni, kasvot kameraan päin. Kuvan tunnelma on hyvin erilainen kuin ensimmäisessä kuvassa. Kuvia ei yhdistä melkein mikään muu kuin se, että kuvattava kohde olen minä. Lisäksi kuvat ovat jollain lailla tahattomia parodioita runollisista taidekuvista, joissa mallina on nuori nainen. Kolmannessa kuvassa aion heittää lunta kasvoilleni. Muuta en vielä tiedä.

Ylihuomenna on ensimmäinen seminaarimme, missä näemme toisten luokkalaisten lopputöitä tai niiden luonnoksia. Toivon saavani hyödyllistä kritiikkiä töistäni, jotain ehkä jota en itse ole pannut merkille. Tietysti on myös inspiroivaa nähdä, mitä luokkalaiseni ovat saaneet aikaan.

Luonnos 2, 2019, 56 x 76 cm, akvarelli paperille

3.7 26.1.2019

Viime viikolla oli ensimmäinen loppuyöseminaarimme. Päällimmäisenä mieleeni tulee keskustelumme työni nimestä. Keskustelimme siitä, mitä haluan katsojalle välittää nimivalinnallani. Jos nimi on esimerkiksi Define Me, se ei olisi yhtä selkeästi ymmärrettävissä, kuin kaikessa yksinkertaisuudessaan ”Kuvia, joita en halua muiden näkevän”. Tuo nimi on se alkuperäinen idea töitteni takana. Se kertoo katsojalle teoksesta asioita, joita ei ehkä ilman nimeä pystyisi päättelemään. Esimerkiksi katsojat, jotka eivät tiedä miltä näytän, eivät välttämättä tietäisi teoksien olevan omakuvia (tai minusta otettuja kuvia.) Teosten kannalta on mielestäni tärkeää, että ne ymmärretään nimenomaan omakuvina, vaikka haluan, että teokset pystyvät pitämään katsojan kiinnostuksen yllä pelkästään maalauksellisista syistä.

Keskustelimme myös teosten yhteensopivuudesta teemallisesti. Mietin, sopiiko toinen luonnokseni muiden kuvien kanssa yhteen. Siinä on hyvin erilainen tunnelma ja olosuhteet kuin muissa kuvissa, jotka olen ottanut kesällä vedessä. Päätin, etten aio käyttää nukkuvaa kuvaa tässä teoskokonaisuudessa, vaan haluan triptyykin olevan selkeästi yhteenkuuluva.

Kävin läpi kuvia, joita olin ottanut kesällä, ja tajusin niiden joukosta löytyvän monia hyviä kuvia, joita en aiemmin ollut harkinnut maalattavaksi. Ehkä pelkäsin, että ne olisivat liikaa? Nyt kuitenkin ymmärrän, että nimenomaan siitä pelosta tiedän, että ne ovat ne oikeat kuvat tähän kolmiosaiseen teoskokonaisuuteen. Haluan maalata kuvia joita en halua muiden näkevän, joten kuvien valitseminen on itse asiassa hankala ja aikaa vievä prosessi. Seminaari toi uusia näkökulmia tekemiseeni, joten nyt tuntuu siltä, että olen oikealla polulla ja oloni on paljon varmempi kuin aiemmin. Ehkä olen löytänyt ideani juurille uudelleen?

Olen kuluneen viikon aikana maalannut ensimmäiset maalikerrokset yhteen teokseen. Aloitin kiinnittämällä kaikki neljä akvarelliarkkia seinään pienillä nauloilla. Sitten luonnostelin lyijykynällä hyvin viitteellisen muodon, jonka mukaan aloin maalaamaan papereille yksi kerrallaan. Etenemistäni on hidastanut kuvien tulostusongelmat sekä se, ettei tilaamani mdf-levy ole vielä saapunut. Tajusin nimittäin, että tarvitsen toisenkin suuren mdf-levyn pystyäkseen maalaamaan useampia teoksen osia yhtäaikaaisesti. Maalaaminen itsessään on tuntunut hyvältä, lukuun ottamatta mdf-levyn puuttumisen tuottamia vaikeuksia. Maalausjäljestä on tullut viitteellisempää ja rennompaa mitä luonnoksissa on. Juuri sitä jäin kaipaamaan luonnoksiin. Myös suurempi koko tuo mukanaan enemmän vapauksia leikitellä väreillä ja tyhjällä tilalla. Väri on kulkenut paperilla luonnollisen oloisesti, ja myös pidän hyvin paljon 640g paperista, jota tilasin. Siihen on paljon helpompi maalata juuri sellaista, mitä haluaa. Ei tarvitse pelätä paperin rikkoutumista, ja virheet saa pestyä helposti pois.

3.8 31.1.2019

Ensimmäinen teokseni on edennyt noin puoleenväliin, ja tällä hetkellä eteneminen tuntuu vaikealta. Tuntuu siltä, että jokainen päätös vain tekee maalauksesta huonomman ja se etenee suuntaan, josta en pidä. Olen yrittänyt tehdä maalauksesta yhtenäisemmän ohuilla värikerroksilla, mutta jostain syystä tekeminen takkuilee.

En ole vielä saanut mdf-levyä jonka tilasin melkein kaksi viikkoa sitten. Mdf-levy helpottaisi työskentelyäni huomattavasti. Tällä hetkellä tuntuu, että näen maalauksesta vain ne kohdat joista en pidä. Se johtaa helposti siihen, että lähdän korjailemaan kohtia, jotka eivät korjailua kaipaa. Varsinkin akvarellissa käy helposti niin, että sammuttaa värejä ja tukkii hengittävät kohdat. Niitä kun ei voi saada takaisin. Tiedän kuitenkin, että osa maalausprosessista on myös se vaihe, kun maalaus ei vielä miellytä omaa silmää tai vastaa päässä olevaa kuvaa lopputuloksesta. On vain jaksettava keskittyä ja oikeasti mietittävä, mihin suuntaan haluan viedä teosta ja mikä teoksessa oikeasti häiritsee. Toisin sanoen tarvitsen taukoa. Ajattelin, että huomenna alan piirtämään toisen teokseni ääriviivoja valmiiksi. Siinä samalla voin miettiä keskeneräistä maalausta.

3.9 26.2.2019

Mdf-levy saapui vihdoin noin pari viikkoa sitten. Sen jälkeen olen maalannut kaikki kolme teostani valmiiksi. Asettelin levyn työtilaani pöydän päälle siten, että pystyin kiertämään levyn molemmille puolille ja asetin akvarellipaperini levyn keskelle. Ne mahtuivat siihen täydellisesti, ja maalaamiseni helpottui huomattavan paljon. Minun ei tarvinnut enää kyykkiä lattialla ja pystyin helposti maalaamaan jokaiselle paperille yhtä aikaa. Koen, että levy vapautti maalaustyyliäni myös, ja maalausjäljestäni tuli huomattavasti lennokkaampaa ja se sujui valtavan paljon nopeammin, kuin aiemmin.

Opin tästä maalausprosessista, että suuria akvarelleja maalatessa keskeistä on työtilan toimivuus ja työergonomia. Koska maalaaminen on aika nopeatempoista maalin kuivumisen kannalta, on hyvin tärkeää, että voin maalata teosta mahdollisimman rajoituksettomasti. Huomasin ensimmäistä työtä tehdessäni, että paperi ja värien intensiivisyys alkoi kärsiä siitä, etten voinut maalata tasaisesti ja monista paikoista samaan aikaan, vaan minun oli annettava paperien aina kuivata ja taas aloittaa kastelemalla ne uudelleen. Myöskin oma maalausjälkeni oli pakostakin pienempää ja rajoittuneempaa, kuin sen jälkeen, kun sain mdf-levyn käyttööni.

Opin myös vähitellen sumuttamaan paperin juuri oikein siten, että se maalatessa käpristyi mahdollisimman vähän ja jäi kuivuessaan suorahkoksi. Paperi kastellaan siten, että sen takapuoli sumutetaan vedellä ensin tasaisen märäksi niin, ettei paperiin jää yhtään ”kuivahkoa” kohtaa, eli oikeasti märäksi. Sitten sumutellaan paperin alla oleva mdf-levy niin, ettei siinä ole vaaleita kohtia (jotka olisivat kuivia). Tämän jälkeen sumutellaan paperin oikea puoli tasaisen märäksi niin, että paperi painuu mdf-levylle suoraksi kuin itsestään. Varsinkin paperin nurkat kannattaa sumutella huolellisesti. Maalaaminen itsessään kuitenkin helpottuu huomattavasti, jos paperi ei käpristele prosessin aikana. Tuloksena on ilmava ja raikas maalaustapa, jota haluan harjoitella yhä enemmän. Teoksen ollessa valmis suoristin paperit laittamalla ne vielä olutpahvien väliin ja suihkuttamalla akvarellin nurjan puolen märäksi ja antamalla kuivua suoraksi. (Tämä on sama tekniikka, jota käytetään metalligrafiikan vedoksien kuivaamiseen ja suoristukseen.)

3.10 15.4.2019

Päädyin maalaamaan vielä neljännekin akvarellin. Päätin maalata neljännen teoksen kuvasta, joka oli otettu samaan aikaan, kuin kolmannen akvarellin kuva. Siinä asentoni on samankaltainen kuin ensimmäisessä maalauksessa. Olen selälläni, kädet kohotettuina pääni viereen. Tässä kuvassa piirteeni ovat paljon selkeämmät kuin aiemmassa, koska en ole veden alla. Kuvakulma on silti vääristänyt mittasuhteitani, ja se näkyy myös lopullisessa maalauksessa. Poikaystäväni kuitenkin sanoi, että näytän maalauksessa enemmän itseltäni, kuin alkuperäisessä kuvassa. Mielestäni se on mielenkiintoista, koska ennen näiden teosten toteuttamista, minun on ollut vaikea saada omakuvani näyttämään itseltäni. Aiemmin vahingossa joko liioittelin tai kaunistelin piirteitäni, nyt en koe tehneeni kumpiakaan. Voi olla, että tämä johtuu vain teknisestä kehityksestäni, mutta uskon sen johtuvan myös asenteeni muutoksesta – huomasin, että maalatessani en enää keskittynyt niinkään ajattelemaan, että tässä olen nyt minä. Ajattelin ennemminkin, että miten tästä maalauksesta saa hyvän näköisen, ja että mikä tuntui hyvältä ja mikä väkinäiseltä. Mikä on liikaa tai liian vähän?

4 KÄYTÄNNÖN VINKKEJÄ AKVARELLIMAALAAMISEEN

Työpäiväkirjani päättyi käsittelemään enemmän prosessin alkuvaiheita ja loppupuolta, kuin aktiivista maalausaikaa. Uskon tämän olevan aika yleistä työpäiväkirjoissa – maalaus tai muu työnteko imee sisäänsä, ja on vaikea keskittyä muihin asioihin, kun päällä on niin sanottu ”drive”. Mielestäni se on täysin luonnollista, eikä varsinkaan teosten kannalta huono asia. Ymmärrän kuitenkin, että lukijalle konkreettisesta tekoprosessista voi jäädä silti liian vähän käteen.

Päädyin kirjoittamaan vielä erillisen luvun käytännön vikeistä akvarellimaalaamiseen, koska vaikka en missään nimessä olekaan ekspertti akvarellisti, koen silti oppineeni lopputyöprosessini aikana paljon, ja haluan jakaa edes vähäiset tietoni sellaisten

lukijoiden kanssa, jotka ehkä itsekin maalaavat tai ovat kiinnostuneet akvarellimaalaamisesta.

Kaikille akvarellimaalaamisesta kiinnostuneille suosittelen Marjukka Paunilan kirjaa Akvarellimaalaus. Teoksessa Paunila kuvaa hyvin yksityiskohtaisesti monia väripigmentteihin ja paperin laatuun ja käsittelyyn liittyviä seikkoja, jotka ovat hyvin hyödyllisiä jokaiselle akvarellimaalarille.

Kun alkaa suunnittelemaan akvarellimaalausta, kannattaa kiinnittää huomiota erityisesti siihen, minkälaisella tekniikalla aiot maalata – jos suunnittelet maalaavasi esimerkiksi märkää märälle -tyylillä, tarvitset tukevamman ja kestävämmän paperin, kuin esimerkiksi kuivalle paperille maalatessa. Hyvin yksinkertaistetusti sanoen, mitä paksumpaa paperi on, sitä enemmän se kestää kastelua ja uusia maalikerroksia. Paksuus ei ole laadun tae, mutta hyvä ensimmäinen indikaattori kertomaan, miten sille kannattaa maalata. Lähtökohtaisesti en maalaisi akvarellia alle 300 grammaiselle paperille. Omissa lopputyöissäni käytin Fabrianon 640g paperia, jota on jo vaikea löytää tavallisista taideliikkeistä. Itse ostin omani Temperan nettimyymälästä. Teosten säilymisen kannalta on tärkeää tarkistaa, että paperi jolle maalaat, on happovapaata.

Kannattaa myös kiinnittää huomiota paperin väriin. Luonnonvalkoinen paperi antaa pehmeämmän vaikutelman, kun taas valkaistulla paperilla saa kovemmat huippuvalot. Toinen paperin laatuun liittyvä asia, jota on hyvä miettiä, on paperin karkeus tai sileys. Yleisesti on olemassa kolmea eri karkeusastetta – sileää, puolikarkea ja karkeaa. Suosittelen karkea paperia paljon vettä ja suuria siveltimenvetoja käyttäville maalareille. Jos tyylisi on taas hyvin minimalistinen ja tarkka, sileämpi paperi voi olla eduksi.

Akvarellimaalarin kannattaa satsata hyviin väreihin. Jos väreissä ei ole tarpeeksi pigmenttiä, on mahdotonta saada aikaan intensiivisiä värejä lopulliseen teokseenkaan. Suuria maalauksia tekevien kannattaa harkita tuubien hankintaa, sillä niistä on helpompi sekoittaa suuria värimääriä, kuin nappiväreistä. Itse olen tottunut maalaamaan napeilla, joten niitä käytin myös lopputyöissäni. Minulla oli käytössä Schmincke Horadam-väriäpit.

Kaikilla on oma tapansa ja tekniikkansa maalata, ja niin kuuluukin olla. Akvarellimaalauksessakaan ei ole vain yhtä tekniikkaa, joka olisi ylitse muiden. Tekniikoita on yhtä paljon kuin taiteilijoitakin, joten seuraavaksi kerron, hyvin subjektiivisesti, vain omasta tavastani maalata lopputyöni.

Aloitin maalaamisen ripustamalla paperit seinälle, jotta voisin luonnostella lyijykynällä teoksen ääriviivat, ja pääsisin helposti katsomaan piirtämiäni viivoja kauempaa. Kun olin tyytyväinen hyvin viitteellisiin luonnoksiini, otin arkit seinältä alas ja kastelin ne sumuttamalla niitä vedellä. Ensin takaa, niin että ne kastuivat oikein hyvin, ja sitten edestä, yhtälailla hyvin kastellen. Paperit makasivat mdf-levyn päällä, ja paperien kastelun jälkeen nostelin niitä, kastellen mdf-levyn sellaiset kohdat, jotka eivät olleet täysin märät.

Annoin arkkien kuivua n. 30 minuuttia, kunnes suihkutin niitä lisää tai aloin maalaamaan niille suoraan, riippuen siitä, kuinka kosteana halusin paperin pitää. Aloitin maalaamalla laajoja värialueita, joiden ajattelin tarvitsevan tasaisemman pinnan. Tämä on helpompaa saavuttaa, kun paperi on kostea.

Kun olin saanut suurimmat väripinnat valmiiksi, tarkkailin paperin kosteutta. Jos paperi vaikutti kuivuneen ja halusin alkaa maalaamaan esimerkiksi tummempia pintoja tai yksityiskohtia, alkaisin suoraan maalaamaan niitä. Jos paperi oli yhä hyvin märkää, annoin sen kuivua hetken aikaa. Tämä vaihe on ehkä suosikkini koko maalausprosessissa – kun paperi ei ole märkää eikä kuivaa, vaan täydellisen ”tahkeaa”, värien kanssa voi leikitellä kaikista eniten. Värit leviävät ja sekoittuvat vieressä oleviin, mutta eivät kontrolloimattomasti. Ne muodostavat kauniita ja uudenlaisia pintoja ja tekstuureita, mutta pysyvät suurin piirtein paikoillaan. On mahdotonta sanoa ajallisesti, milloin paperista tulee tällaista, ja kuinka kauan se kestää. Se on opittava tekemällä itse. Tässä kohtaa on hyvä muistaa, ettei paperia saa hinkata siveltimellä, tai yrittää kontrolloida värin kulkua liikaa. Värit sammuvat helposti.

Paperin kuivuttua vielä enemmän, maalasin siihen yksityiskohtia, joiden todella halusin pysyvän paikoillaan tai olevan tummia ja intensiivisiä. Nämä kuivalle paperille maalatut maalipinnat ovat kuitenkin kaikkein herkempiä leviämään, jos kastelet paperin uudelleen. Mitä paksumpia värialueita olet kuivalle paperille maalannut, sitä

todennäköisemmin pigmentti ei ole imeytynyt paperiin kunnolla, ja se leviää, jos kastelet sen. Siksi onkin hyvä miettiä paperin kuivuttua, haluatko vielä kastella paperin ja maalata suurempia väripintoja. Sumuttamalla työsi vedellä uudelleen väri myös tarttuu paperiin kovemmin.

Monilla maalareilla on akvarelleista sellainen käsitys, ettei niitä voi saada intensiivisen värisiksi tai tummiksi. Tämä riippuu kuitenkin täysin tekniikoista, joita käyttää. Itse maalaisin jokaisen lopputyöni kerrosmaalamalla. Paperien kuivuttua kokonaan sumuttelin ne uudelleen ja tein uusia pintoja teoksiini. Kerrosmaalauksella on hyvä tekniikka, jos haluat kauniita värien optisia sekoittumia teokseesi. Niin saa myös tummuutta ja syvyyttä akvarelleihin. Kun olin maalannut tarpeeksi kerroksia teoksiini, lisäsin tarkat yksityiskohdat kuivalle paperille.

Teosten valmistuttua suoristin ne olutpahvien välissä niin, että sumutin teosten nurjat puolet ja annoin niiden kuivua pahvien välissä vähintään 24h. Teoksen ja pahvin väliin molemmille puolille on laitettava makulatuuria, ettei teos tartu pahveihin kiinni.

5 AJATUKSIA PROSESSISTA

5.1 Lopulliset teokset

Teokseni on tällä hetkellä neljän maalauksen teossarja. Jokainen maalaus muodostuu neljästä akvarelliarkista, ja on kooltaan 112 cm x 152 cm. Ensimmäisessä teoksessa olen uppeluksissa veden alla, ja pinnan aaltoilu ja väreily on saanut vartaloni näyttämään epämääräiseltä ja kasvoni ovat lähes tunnistamattomat. Toinen teos on kuva samasta tilanteesta, mutta siinä olen noussut vedestä. Silmäni ovat puristuneet kiinni ja nenästäni pärskähtää vettä. Siinä missä ensimmäinen teos on lähes staattinen ja pysähtynyt, toisessa teoksessa olen silminnähdessä liikkeessä, tehden maalauksesta dynaamisen. Kolmas teos on kuva minusta hieromassa lunta punoittaville kasvoilleni.

Tässäkin teoksessa silmäni ovat kiinni, mutta eivät yhtä puristetut kuin toisessa. Ilmeeni on kärsivä hieroessani kylmää lunta naamalleni, puristaen samalla poskiani. Teoksessa on voimakas liikkeen tuntu. Neljännessä teoksessa makaan selälläni lumella, kädet nostettuna pääni viereen. Kuvauskulmasta johtuen mittasuhteeni ovat vääristyneet.

5.2 Loppusanat

Teosten maalaaminen tuntui henkisesti paljon helpommalta, mitä alun perin olin ajatellut. Niiden toteuttaminen on antanut minulle uudenlaista itseluottamusta erityisesti taiteilijana toimimiseen. Yllätyin siitä, kuinka hyvin pystyin irrottamaan oman itseni teoksista tekovaiheessa. En niinkään keskity siihen, että maalaan omaa kehoani, vaan siihen, miltä maalaus esteettisesti näyttää. Luulen sen johtuvan pitkälti myös maalaustekniikastani. Koska maalasin suurta akvarellia, en ehtinyt keskittymään yksityiskohtiin. Olen huomannut, että hitaammin maalatessani keskityn liikaa epäolennaisuuksiin.

Minulla on ristiriitaiset tunteet maalausprosessin loppumisesta. Olen yrittänyt kovasti pohtia, onko prosessi vaikuttanut asenteisiini ja ajatuksiini itseäni ja kehostani. Olen huomannut, että kuvien vaikutus itseeni on heikentynyt. Ehkä jollain tasolla olen pystynyt hyväksymään niiden olemassaolon sellaisina, kuin ne ovat. Välillä jopa hermoilen, onko teokseni kovinkaan vaikututtavia tai merkityksellisiä. Prosessin alkupuolella niiden vaikutus itseeni oli niin suuri, ja nyt niiden voima on vähentynyt merkittävästi. Toisaalta ajattelen, että se on hyvä asia – se kertoo siitä, että olen päässyt eteenpäin ja tällainen projekti ei enää tunnu niin vaikealta tai pelottavalta. Toisaalta pelkään, ettei teokset loppupeleissä puhuttele ketään, ettei niissä ollut voimaa alkuunkaan.

Odotan lopputyönäyttelyn avajaisia, sillä teosten esillä olo liittyy vahvasti teosten ideaan, ”Kuvia, joita en haluaisi muiden näkevän.”. On harmillista, että tämän kirjoitelman deadline on aiemmin, kuin lopputyönäyttelyn avajaiset. Olisi varmasti lukijankin kannata mielenkiintoista lukea tuntemuksistani avajaisista ja mahdollisista kommentteista, joita teokseni saavat. Tietysti teokseni on jo nähnyt muutama ihminen.

Ensin minua on jännittänyt näyttää ne, mutta jälkikäteen olen tuntenut helpotusta, sillä olen saanut teoksista ja niiden ideasta paljon positiivista palautetta. Se on nostanut itseluottamustani. Toivon, että avajaisissa kuulen erilaisia näkökulmia teoksistani ja pystyn keskustella niistä avoimesti.

LÄHTEET

Borzello, F. T, 1998 ja 2016. Seeing Ourselves: Women's Self Portraits. USA: Thames and Hudson Inc.

Cohen, A. 2008. How Saville Changed the Way We View the Female Form in Painting, Artsy.net, 8.3.2019, <https://www.artsy.net/article/artsy-editorial-jenny-saville-changed-way-view-female-form-painting>

Hirvi-Ijäs, M. T, 2014. 22 tapaa. Helsinki: Parvs Publishing.

Paunila, M. T, 2005. Akvarellimaalaus. Helsinki: Taide.